

Moja volonterska priča

Po zanimanju sam profesor engleskog jezika i pedagog, a radim kao pedagoginja u osnovnoj školi. Prošle školske godine sam od ravnatelja dobila informaciju kako bi u našu školu trebala doći dva dječaka iz Irana i kako je potrebno organizirati testiranje poznavanja hrvatskog jezika kako bi se moglo odlučiti koji oblik nastave će dječaci pohađati.

Od samog početka migrantske krize pratila sam što se događa te sam u međuvremenu pohađala nekoliko edukacija vezanih za uključivanje djece migranata u obrazovni sustav. Budući da se radi o području koje mi je jako drago i koje smatram jako važnim, nastavila sam prenositi znanja stečena na tim edukacijama kolegama u školi i izvan nje.

U siječnju su u školu u kojoj radim došla dva dječaka kako bismo testirali njihovo poznavanje hrvatskog jezika. Cijeli dan sam bila nervozna i pitala sam se kako ću ostvariti kontakt s dječacima, budući da ne znaju hrvatski, a ni engleski jezik. Pripremila sam materijale i čekala trenutak kada će se pojaviti. Onoga trenutka kada su ušli u moj ured, shvatila sam kako uopće nisam trebala biti zabrinuta niti nervozna. Obojica su bila nasmijana i jako suradljiva te su bili uzbuđeni što su napokon u školi i okruženi ostalom djecom. Iako se nismo uspjeli sporazumjeti, dječaci su na mene ostavili toliko jak dojam da sam istoga dana došla kući i odmah počela istraživati kako se mogu uključiti u rad s njima preko Volonterskog centra. Poznavala sam nekoliko volontera te sam se i ja odlučila uključiti u rad s djecom migrantima. Budući da su djeca trebala biti uključena u pripremnu nastavu hrvatskog jezika, dio koji sam radila s njima uključivao je učenje jezika.

Prije prvog odlaska bila sam (opet) jako nervozna jer (opet) nisam znala što očekivati. Cijelo vrijeme sam razmišljala o mogućim načinima učenja hrvatskog jezika, ali unatoč iskustvu rada u školi, nikada se nisam susrela s ovakvim oblikom rada. Pripremila sam slikovne materijale i otišla u dogovorenom terminu. Još jednom se pokazalo kako uopće nisam trebala biti zabrinuta jer trenutak u kojem su dječaci shvatili kako ćemo učiti i uzbuđeno otišli u sobu po bilježnice i olovke neću nikada zaboraviti. Sva nervoza i sumnja je nestala. Dječaci su jako rado i jako brzo učili riječi na hrvatskom jeziku, a usput su i oni bili moji učitelji. Ja sam njih učila hrvatski, a oni mene farsi. Na kraju svakog sata bih ja ispitivala njih, a oni mene. Moram spomenuti da je njima išlo puno bolje nego meni 😊 Učenje smo provodili kroz razne igre uparivanja, sakrivanja kartica, crtanja i slično, a uz svaku aktivnost je bilo puno smijeha i zabave, što su vidjeli i ostali te su nam se spontano priključili u učenju. Dječaci su jako brzo učili, ali ono što me najviše dirnulo je bila njihova želja za učenjem, čitanjem i pisanjem, budući da se radi o djeci koja godinama nisu bila uključena u bilo kakav oblik obrazovanja.

Iskustvo rada s djecom migrantima naučilo me puno više nego što sam mogla i zamisliti. Naučila sam kako ne moramo poznavati isti jezik da bi se razumjeli s nekim. Naučila sam kako jedan iskreni osmijeh može otjerati tremu i nervozu i učiniti puno više od riječi. Naučila sam kako poklanjanjem svog slobodnog vremena možemo dobiti iskustva koja nikada ne bi dobili provodeći ga gledajući televiziju. Podsjetio me koliko je obrazovanje važno u životu djece i koliko njime možemo promijeniti nečiji život. Rad s djecom migrantima imao je jako velik utjecaj na moj privatni i profesionalni život te bih ga svakome preporučila.

Ivana, volonterka



Sufinancira Europska
unija u okviru programa
Europa za građane